

NILS

Nils

GERBEN NIJMEIJER
BARRY VAN BEEM

Inhoudsopgave

PROLOOG	7		
1 Bente	11		
2 Wintersport	14		
EERSTE INTERMEZZO	46	VIERDE INTERMEZZO	210
3 Op kamers	47	8 Lisa en een hacker	211
4 Kleurpotloden	57	9 Wijlen Joseph Groenen	231
5 Een overname	63	10 Bente II	272
TWEEDE INTERMEZZO	97	VIJFDE INTERMEZZO	290
6 Een fabriek in Lviv	98	11 Vrienden	291
DERDE INTERMEZZO	167	ZESDE INTERMEZZO	298
7 Peter en een wolf	168	Aan de slag	299
		Dankwoord	303

Proloog

Zit je goed?

Mooi.

Bedenk dan nu even wat je weet van managementboeken.

Gedaan?

Mooi.

Vergeet het.

Je leest het goed.

Vergeet het. Vergeet alles wat je weet van managementboeken.

Vergeeten?

Mooi.

Dan is het nu tijd voor het verhaal van Nils Groenen; echtgenoot, vader, en ondernemer. Het is een spannend verhaal, meeslepend zelfs. Tegelijkertijd is het een leerzaam verhaal.

Want, Nils maakt er soms een puinhoop van. Als echtgenoot, als vader én als ondernemer. Niet omdat hij dom is of lui, of omdat het hem ontbreekt aan het nodige geluk. Nils maakt er soms een zootje van omdat hij een mens is. Een mens zoals jij en ik. Iemand die fouten maakt en die iedere dag opnieuw lessen te leren heeft. Voor de goede orde: Nils' verhaal is fictie, het is van A tot Z verzonnen. Het is waarschijnlijk een stuk extremer dan de belevenissen van de gemiddelde lezer. Tegelijkertijd zijn de uitdagingen waarmee Nils te maken krijgt allerminst fictief. Het zijn de uitdagingen waarmee bijna iedere ondernemer weleens moet zien te dealen. Van het vinden van een goede balans tussen werk en privé, het effectief leiden van een team, het omgaan met investeerders, het bedenken van een toekomstbestendige strategie tot het inrichten van een effectieve organisatie en alles wat daartussen ligt.

Het zijn ook uitdagingen waarmee wij, de auteurs van dit boek, als ondernemers werden geconfronteerd. Vaak zorgden die voor een lach, soms voor een traan. En altijd leerden we ervan. Hoe dan ook vormden ze de inspiratie voor dit boek. Maar Nils is meer dan een spannend boek, het is een methode.

Jou iets leren, jou helpen jezelf te verbeteren. Dat is de bedoeling van dit boek en van de Nils-methode. Leren van wat Nils overkomt. Je ontwikkelen op een spannende en interactieve manier.

Gekoppeld aan wat Nils beleeft, krijg je stapsgewijs toegang tot een methode om een strategie voor jouw bedrijf (of het bedrijf waar je werkt) te ontwikkelen, speciaal samengesteld voor MKB+-ondernemers.

QR-codes die je op relevante momenten in het verhaal tegenkomt, geven je toegang tot een online omgeving met video's, interviews met ervaren ondernemers/experts en direct toepasbare hulpmiddelen die je kunt gebruiken in je dagelijkse werk. Daardoor kun je leren van wat Nils overkomt, van de goede én de slechte dingen. Verspreid door het boek nemen de QR-codes je mee naar alle onderdelen van wat we samengevat 'strategie' noemen.

Eerst registreren

Zoals hiervoor al vermeld, staan er op allerlei plekken in het boek QR-codes die verwijzen naar de methode achter het verhaal van Nils. Om toegang te krijgen moet je een account aanmaken op de bij het boek behorende online leeromgeving. Dat doe je door onderstaande QR-code te scannen. Als je een iPhone of iPad hebt, gebruik je de camera daarvan. Smartphones waarop Android 9 (of nieuwere) software is geïnstalleerd, kunnen ook vanuit de camera-app zelf een QR-code scannen. Heeft je smartphone een oudere versie van Android? Dan kun je gebruikmaken van Google Assistant om een QR-code te scannen. Doe het meteen, want je hebt de online omgeving echt nodig tijdens het lezen van het boek.



Welkom bij Nils

Rest ons niets anders dan je heel veel (lees)plezier te wensen. We hopen je, aan de hand van het verhaal van Nils Groenen, te kunnen helpen bij het laten groeien van je bedrijf op zo'n manier dat je er echt gelukkig van wordt.

Gerben Nijmeijer & Barry van Beem

Voor alle ondernemende mensen

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

*Voor degene met de slapeloze nacht
Voor degene die 't geluk niet kan beamen
Voor degene die niets doet, die alleen maar wacht
Moet nu weten, we zijn allemaal samen*

Ramses Shaffy

1 Bente

November 2016

De man leunde opzij en pakte een sigaret uit het pakje Marlboro Gold dat op een tafeltje naast hem lag. Na drie keer proberen produceerde de kleine, roze aansteker in zijn hand een bescheiden vlammetje, waarna hij met een schuin hoofd de scherpe rook in zijn longen zoog. *Man, wat is dat lekker.*

Vreemd genoeg wist hij niet waar hij was en dat maakte hem ook niet veel uit. Hij zat in een zwarte stoel en bedacht dat die erg leek op de stoelen die bij hem thuis in de tuin stonden. Het was koud, ondanks dat de lucht helderblauw was. Hij zat in de schaduw van een grijs gebouw met enorme deuren, groot genoeg om er een vliegtuig doorheen te laten gaan. Behalve zijn stoel en het tafeltje stond er niets op het beton voor het gebouw.

Terwijl hij een trek van zijn sigaret nam, keek hij met samengeknepen ogen om zich heen. Het verbaasde hem hoe ontspannen hij zich voelde, terwijl hij geen idee had hoe hij hier terecht was gekomen. *Vreemd.*

Het beton voor de loods ging een meter of tien verderop over in gras. Hoog gras, zover het oog reikte, overal om hem heen. Het zou bij de man – mocht die besluiten op te staan en het veld in te lopen – tot zijn knieën komen. Het groen vormde een schril contrast met de veelheid aan kleuren eromheen. Helderrood, met hier en daar een geel detail, van klaprozen. Geel van boerenwormkruid, waarvan de bloemen deden denken aan heen en weer wiegend koraal. Hij zag de tere bloempjes van kamille die hem herinnerden aan de thee die zijn oma hem als kleuter voorzette tijdens verplichte zondagmiddagbezoeken.

Je zou bij dit uitzicht het geluid van krekels verwachten, vermengd met dat van vogels, misschien de geluiden van een snelweg in de verte. Hij was tenslotte in Nederland – *was dat zo?* – en daar is het nooit helemaal stil. Maar het enige geluid dat hij hoorde, was het smeulen van zijn sigaret op de momenten dat hij er lucht doorheen zoog.

Schone lucht erin aan de voorkant, kankerverwekkende rook eruit aan de achterkant.

Net toen de man dacht dat hij zich nooit beter op zijn gemak zou voelen dan op dat moment, werd de stilte verdreven door het geluid van rennende voetstappen. Hij draaide zijn hoofd met tegenzin weg van het gras, richting de hoek van het gebouw, waar de voetstappen vandaan leken te komen. Het werd kouder. En grijzer. Hij raakte in de war, want de helderblauwe lucht die hij meende te hebben gezien, bleek griauw, grijs en bewolkt te zijn. Het veroorzaakte kippenvel op zijn armen en een frons op zijn voorhoofd. Het geluid van de voetstappen werd nu luider en hij hoorde nog iets; een hijgend kind dat huilde.

Het meisje – ze leek een jaar of tien – was er ineens. Eerst nog zag hij alleen de dode grijze hoek van het gebouw, een seconde later verscheen ze. In de eerste helft van die seconde werd de man blij, omdat hij het meisje herkende. In de tweede helft ervan voelde hij zijn spieren verkrampen toen hij de uitdrukking op het gezicht van zijn dochter zag.

‘Bente,’ schreeuwde hij, maar er kwam geen geluid uit zijn keel. ‘Bente!’ probeerde hij nog een keer.

Tevergeefs.

Het meisje rende zonder hem te zien of te horen. Even dreigde ze te struikelen, maar ze hervond haar evenwicht en stoof verder.

Hij wilde zijn dochter opvangen, naar haar toe rennen, haar in zijn armen nemen en troosten, zeggen dat het goed was. *Ik ben het, papa.*

De man zat vast maar wist niet waaraan. Hij kon zich niet bewegen, niet schreeuwen, alleen maar toekijken hoe Bente het gras bereikte en er midden in sprong. Hij bewoog zijn hoofd en wilde ontdekken wat haar zo bang maakte. Hij voelde het gevaar in zijn lijf, alsof het door zijn aderen stroomde, maar hij zag niets of niemand.

‘Bente!’ schreeuwde hij nog een keer en nu leek het meisje hem te horen.

Ze draaide haar hoofd om zonder snelheid te minderen. Haar gezicht was ziekelijk bleek, haar ogen stonden ver open, haar lippen trilden. Ze zag hem en keek hem aan.

‘Papa!’ Het woord kwam huilend uit haar keel en echode heen en weer tussen hem en het gebouw. ‘Papa, help me dan.’

En toen was ze weg.

‘Bente?’ riep de man, ‘Bente, waar ben je?’ Hij voelde iemand aan zijn schouder trekken.

‘Nils ... word wakker.’

Bezweet deed Nils zijn ogen open en zag het slaperige gezicht van zijn vrouw boven zich. Hij keek om zich heen en zag hun slaapkamer, thuis. In Arnhem. Kim draaide zich alweer om en sliep verder. Hij ademde een paar keer diep in en uit.

Dromen zijn bedrog, dacht hij terwijl de nachtmerrie al vervaagde en door mist omgeven werd, zoals dat gaat met nachtmerries. Hij had natuurlijk gelijk.

Dromen zijn bedrog.

Tenminste, de meeste dromen.

2 Wintersport



Jouw gids

1

December 2016

Nils Groenen, die als tiener op vakantie in Frankrijk liggend op de warme betonnen rand van het *piscine municipale* was weggedroomd bij boeken van Ian Fleming over Russische spionnen, had niet verwacht tijdens een wintersportvakantie op middelbare leeftijd daadwerkelijk met Russen in contact te komen.

Toch is dat precies wat er gebeurde. Niet dat hij daarbij de link legde met de avonturen van James Bond, want als je eenmaal 41 bent, werken je hersenen anders dan wanneer je een puber bent en de wereld nog ziet door een bril van hoge verwachtingen, spanning en romantiek.

Hij ontmoette de Rus in het Oostenrijkse Lech waar hij met zijn vrouw en drie kinderen een lang weekend probeerde te genieten van sneeuw, zon en elkaar. Zijn vader Joseph Groenen had er nogal een punt van gemaakt dat hij voor het eerst in zijn leven, samen met beste vriend Peter en diens gezin, van het familiechalet dat al drie generaties familiebezit was gebruik wilde maken. Waarover deed die man tegenwoordig niet moeilijk? Een favoriet citaat van de een of andere filosoof dat hij te pas en te onpas oreerde was: 'Als je kinderen klein zijn, kan je ze wel opvreten en als ze groot zijn, heb je spijt dat je het niet gedaan hebt.' Op feestjes lachte Nils altijd maar schaapachtig als zijn vader dat voor de drieduizendste keer vertelde, terwijl hij ondertussen nadacht over manieren om diens smeulende sigaar in zijn oog uit te drukken. Hij kon het sissende geluid dan bijna horen en verheugde zich enorm op de geschokte blikken

in de gezichten van de makke meute zakenrelaties die altijd om de o zo grote Joseph Groenen heen hing.

Tegen de tijd dat ze de parkeergarage onder het chalet inreden was iedereen moe en prikkelbaar van de nachtelijke reis. Kim had erop gestaan 's nachts te rijden, in de verwachting dat de kinderen dan zouden slapen om zo de gebruikelijke broer-broer-zus opstootjes te voorkomen. Het had niet gewerkt. Bente was toen ze Arnhem uitreden al misselijk geworden en was dat de rest van de reis gebleven. Ze weigerde te slapen en maakte dat uiteraard ook voor haar twee broers onmogelijk. Hoe dan ook, in plaats van een rustige reis waarin ze, genietend van hun eigen muziek, gehoopt hadden eindelijk weer bij te kunnen praten (dat was erg hard nodig), was het een tien uur durend melodrama geworden met op luide toon gevoerde debatten over welke film ze gingen kijken en op hoge toon gevoerde discussies over wie er in het midden moest zitten. Dat alles afgeblust met een bouquet van vers braaksel.

Alsof het nog niet genoeg was geweest, liet oudste zoon Benjamin bij het uitstappen ook nog eens de tablet van broertje Pepijn vallen. Het scherm veranderde in een fijne maas van scheuren en Nils wist het zeker: *life sucks*.

Hij kreeg heel kort een aantrekkelijk beeld voor ogen. Hij kon de bagage, zijn vrouw en kinderen uit de auto gooien, Kim een snelle handkus toewerpen en vervolgens – voor ze de kans had om iets te zeggen – vol gas terug naar huis rijden. Daar zou hij dan een week tussen bank en bed heen en weer kunnen reizen. Netflix, een stapel boeken en thuisbezorgd.nl die hem gezelschap hielden, tenminste, als hij er niet voor koos om naakt liggend in de tuin te genieten van vallende sterren en de stilte. Was het maar zo'n feest.

Maar plichtsgetrouw als hij was, verliet hij de auto, rekte zich kreunend uit en liep het steile terrein voor het chalet op. De contouren van het gebouw tekenden zich af tegen de zon die over de besneeuwde bergen heen scheen. Zoals altijd keek hij onder de indruk naar het huis dat zijn grootvader in de jaren vijftig had gekocht. Naar het kenmerkende vlakke zadeldak met de ver overhangende randen en de grote balkons waarvan hij vroeger, toen het leven nog simpel leek, naar beneden spuugde. Naar de zware houten wanden die rusten op dikke natuurstenen muren en naar de stevige luiken die voor de vensters waren gemaakt.

Zelfs de kinderen werden stil bij de aanblik van het enorme chalet. Hij slikte en sloeg zijn arm om de schouders van Kim.

‘Wat vind je ervan?’

‘Het is waanzinnig,’ zei Kim.

Hij zag dat ze het meende. Haar blik gleed van de gesloten luiken naar de diepe tuin, die bedekt werd door een dik pak sneeuw. Een lach verzachtte haar gezicht. *Waarom heb ik haar nooit eerder meegenomen? Omdat ik geen zin had in discussies met pa. Omdat ik bang was dat hij nee zou zeggen als ik het zou vragen. Omdat ik niet wilde dat hij het dan later als wisselgeld zou gebruiken in discussies over iets compleet anders.* Achteraf gezien was de oplossing simpel geweest. Hij had het gewoon aan zijn moeder gevraagd. De enige persoon op deze aarde naar wie Joseph wel luisterde. *En dat had ik jaren eerder moeten doen.*

‘Pap?’ zei Bente, die zich tussen hen in had gewurmd (ook op haar gezicht was de zon doorgebroken).

‘Wat is er?’

Net als haar moeder nam ze nadenkend het huis en de enorme bergen in zich op met grote bruine ogen onder een dikke roze muts.

‘Blijf je echt het hele weekend bij ons?’

‘Dat is wel de bedoeling, schat.’ Ze keek een paar seconden in stilte van Kim naar hem.

‘Dan ben ik blij!’ zei ze, waarna ze hem zo stevig knuffelde dat hij bijna omviel.

En Nils vergat al snel de lange uren van dreinen en bedacht dat Netflix het deze week best zonder hem kon stellen.

‘Vakantie,’ zei Kim, met haar blik op de twee jongens die zich bij hen voegden.

‘Vakantie,’ zei Pepijn die zijn tablet kennelijk ook even vergeten was.

Nils legde zijn armen om de schouders van zijn Pepijn en Benjamin – *God wat worden ze groot* – en trok hen tegen zich aan.

Zo begon de vakantie die hun leven voor altijd zou veranderen.

2

Het moment dat ze daar stonden als gezin, in harmonie, stond in Nils' geheugen gegrift. Hij zou er nog vaak aan terugdenken. Het was niets vergeleken met de chaos die ontstond vanaf het moment dat ze elkaar loslieten en hij iets zag bewegen vanuit zijn ooghoek. *Zie ik nou de auto bewegen?*

Nils was, in zijn ogen, een meer dan uitstekende chauffeur die niet veel ophad met de moderne hulpmiddelen waarmee auto's in deze tijd worden uitgerust. Hij verschilde daarover van mening met Kim die niet begreep waarom je het jezelf moeilijker zou maken dan nodig is. Daarom had hij thuis de automatische handrem van hun Volvo SUV uitgeschakeld, daarbij enigszins meewarig aangekeken door Kim. Maar de schuld voor wat er nu gebeurde, lag niet alleen bij hem. De handrem deed het al langer niet goed en Kim, die haar huisbezoeken deed met de Volvo, had de broodnodige reparatie keer op keer uitgesteld. Dat zou uiteindelijk wel zorgen voor evenwicht in de discussies over schuld die werden gevoerd over het incident waarbij hun dochters leven werd beëindigd door de Volvo. Tenminste, dat zou zijn gebeurd ware het niet voor de Rus die hij op het punt stond te ontmoeten.

Bente was over de glooiende afrit die overging in de goot van de Lechtal Strasse naar beneden gehuppeld. Ze had niet door dat de Volvo, als een laffe lawine in de bergen om haar heen, haar kant op rolde, steeds sneller. Ze stond namelijk geïnteresseerd te kijken naar een zoenend stelletje op een balkon bij Hotel Brunnenhof aan de overkant van de straat.

Misschien hoort ze de auto op tijd. Als ze plat valt, en de wielen raken haar niet, dan komt het goed. Dat schoot door Nils' hoofd in de seconde waarin hij zijn hoofd draaide, de afstand tussen Bente, de Volvo en zichzelf inschatte en tot de conclusie kwam dat hij haar niet op tijd zou bereiken.

De Volvo rolde sneller en sneller. Het sloeg nergens op maar de tekst van het nummer *Let's Go Faster* van de Stray Cats zong door zijn hoofd. *Hey, let's go faster, faster. Let's go faster, faster.*

Naast hem gilte Kim 'Bente, pas op,' terwijl ze Nils in de richting van hun kind duwde. Hij struikelde, maar wist zich nog net staande te houden.

'Bente!' schreeuwde Kim nog een keer.

Hij zag een glimp van Bente die achteromkeek, haar ogen ineens groot van angst. Nog geen tel later verdween ze geheel achter de Volvo. Hij dook nog naar voren, maar zijn vingers gleden van de zijkant van de te snel rollende SUV. *Let's go faster, faster.*

Hij was te laat. *O lieve God, zorg dat ze het overleeft. Alstublieft, alstublieft, alstublieft.*

Hij kwam hard neer maar voelde geen pijn. De Volvo rolde hotsend de Lechtal Strasse op en met angstige ogen keek hij omhoog.

'Sssh, het is okay nu,' zei een lome stem in Engels met een zwaar accent tegen zijn dochter, die als een slappe pop tegen de man aanhing. Nils schudde zijn hoofd om de paniek te verdrijven en zag een slanke – *eigenlijk heel erg magere* – man zijn dochter in zijn armen wiegen.

'Ssh, devushka, je bent veilig,' fluisterde hij, ondertussen zijn blik op Nils richtend. De man droeg een spijkerbroek, sneeuwschoenen en een dikke gewatteerde jas. Zijn gezicht was erg licht en achter een grote bril met gouden randen zag hij groenblauwe ogen. Zijn blonde haar was naar achteren gekamd. Toen Nils hem aankeek, kwam de man in beweging, hij liep de oprit op en droeg Bente over aan Kim. Vervolgens stak hij zijn hand uit naar Nils die nog te veel in shock was om hem te pakken.

'Hallo, ik ben Lev.'

Nils keek de man met open mond aan.

'Nils!' zei Kim scherp waarmee ze hem deed ontwaken. Hij pakte de uitgestoken hand van de man nu in zijn beide handen.

'Bedankt. Enorm bedankt. Wat een mazzel dat u er bent. Ik ben Nils, Nils Groenen.'

De man legde zijn nog vrije hand op die van Nils en trok zijn lippen tot een minzame glimlach.

'Geen dank, Nils. Ik zag jullie aankomen en wilde even hallo zeggen. Ik ben jullie buurman.' Hij wees daarbij naar een nogal protserig uitziend, nieuw chalet dat Nils niet eerder was opgevallen. De lach op het gezicht van de man werd breder. 'In Rusland hebben we een gezegde, "Nieuwsgierige Varvara wordt op de markt op haar neus getikt", wat zoveel betekent als: wees niet te nieuwsgierig. Ik hoop dat jullie me in dit geval mijn wellicht ongepaste belangstelling kunnen vergeven, het gaf me de kans om jullie dochter te helpen.'

Nils begreep nauwelijks waar de Rus het over had, maar was hem daarom niet minder dankbaar, net als Kim.

‘Nogmaals bedankt Lev, zonder jou was deze vakantie wel heel erg slecht begonnen,’ zei ze.

En zo leerden Nils en Kim een Rus kennen die qua meedogenloosheid niet zou misstaan in een boek van Ian Fleming. Maar dat wisten ze toen nog niet.

3

Het langgerekte geluid van een claxon maakte een einde aan het moment tussen Nils, Kim en Lev.

‘Oom Peter!’ Bij de aanblik van een tweede Volvo die stopte langs de weg joelde Bente alsof er niks was gebeurd. Deze Volvo was blauw, oud en vertoonde op allerlei plekken zichtbare sporen van jarenlang intensief gebruik. Tegen het zijraampje waren twee bijna stuiterende meisjes zichtbaar, met vier handen druk zwaaiend naar Bente. De man en vrouw voorin keken verbaasd naar de andere Volvo, die inmiddels zijn eigenwijze reis had beëindigd in een bult sneeuw aan de overkant van de straat.

‘Typisch,’ zei Peter terwijl hij met zijn immens grote lichaam uit de auto stapte. ‘Ik hou je heel even niet in de gaten en je presteert het om die dikke auto van je te verwarren met een sneeuwschuiver,’ zei hij met een royale lach om zijn door een flinke baard ingesloten mond. Hij deed denken aan een gecultiveerde versie van Hagrid.

Er viel een korte stilte totdat de twee dochters van Peter uit de auto gestuiterd kwamen en irritant joelend op Bente en haar broers af renden. Peter liep op het gezelschap af en sloot zijn grote armen om Kim. ‘Hoi schat. Heerlijk om jullie weer te zien.’

En zo volgde een geharrewar van knuffels en kussen toen de twee gezinnen elkaar begroetten met een warmte die een contrast vormde met het ijs en de sneeuw om hen heen.

Met een bescheiden knikje en een zacht: ‘Nou, tijd voor mij om maar eens te gaan,’ nam de Rus afscheid van het gezelschap, maar pas nadat Nils hem nog een keer uitgebreid bedankte en had uitgenodigd voor een drankje later die week.

‘Jij maakt snel vrienden. Wie was dat?’ vroeg Peters vrouw Hanneke, die de weg sjokkende Lev nakeek en niet eens haar best deed haar nieuwsgierigheid te verbergen.

‘Dat is de man die net op tijd Bente onder de auto vandaan trok. De auto die van de oprit rolde, omdat onze Max Verstappen hier de handrem maar een overbodige luxe vond,’ terwijl Kim het zei, knikte ze met een beschuldigende blik richting Nils.

‘Nou tortelduifjes, zo te horen hebben jullie een spannend verhaal te vertellen. Laten we de bagage en de kinderen dat kapitalistische optrekje van je vader ingooien, zodat wij een borrel kunnen pakken en jullie ons er alles over kunnen vertellen,’ zei Peter.

Zo geschiedde. De mannen fungeerden als pakezels tussen de auto’s en het huis. De vrouwen deden hun best de zaken binnen te organiseren, terwijl de kinderen ondertussen hun verstorende rol met verve speelden.

Toen alles op orde was, kon Nils eindelijk doen waaraan hij al een tijdje liep te denken. Hij liep voorzichtig het pad naast het huis op, wierp een stiekeme blik om zich heen, stak een sigaret op, en pakte zijn telefoon. 52 nieuwe mails en 37 ongelezen Whatsapp-berichten ... Joepie, dacht hij, nam een diepe hijs van zijn sigaret en opende de eerste e-mail.

4

De volgende dagen waren vol en druk. De gezinnen hadden de plekken in het chalet verdeeld. De jongens bij elkaar, de meiden bij elkaar en de twee stellen ieder hun eigen slaapkamer waar ze, volgens Peter, zich enthousiast zouden wijden aan hun echtelijke taken. Geen slecht idee vond Nils, aangezien aan die taken al een tijdje bar weinig aandacht was besteed.

‘Een workaholic is iemand die verslaafd is aan zijn werk,’ zei Peter. Op de derde ochtend stond hij met Nils op het balkon een espresso te drinken, een vast ochtendritueel inmiddels van de vrienden.

‘Oké,’ zei Nils die niet echt luisterde, omdat hij nadacht over een manier om ongezien een sigaret te kunnen roken.

‘De workaholic, jij dus, richt zijn leven op zijn werk en verliest daardoor andere dingen, zoals zijn gezin, uit het oog. En die obsessieve houding ten opzichte van zijn werk brengt uiteindelijk de gezondheid van de workaholic in gevaar.’ Peter zei het op zijn gebruikelijke vriendelijke toon en dat maakte Nils alleen maar pissiger.

‘Anders hou je gewoon even je bek,’ zei Nils.

‘Dat is een optie, maar als je beste vriend voel ik me verplicht je zo nu en dan een spiegel voor te houden. En dan niet om naar die snel dikker wordende kop van je te kijken, maar om je na te laten denken over iets anders dan de Groenen Furniture Group,’ zei Peter, waarna hij de inhoud van zijn kopje in één teug naar binnen goot. ‘Jij weet net zo goed als ik dat je niet zonder mijn adviezen kan. Of moet ik je herinneren aan hoe je leven eruit zou zien als ik je niet had geadviseerd afscheid te nemen van Juliette?’

‘Peter, dat je me op de middelbare school een keer voor een SOA hebt behoed, maakt je niet meteen mijn persoonlijke orakel’ zei Nils, zijn gedachten moeizaam losrukkend van de behoefte aan nicotine.

‘Klopt,’ zei Peter, ‘maar het komt wel in de buurt.’

De twee kenden elkaar sinds de brugklas. Nils was in Oosterbeek, een klein dorp aan de rand van Arnhem, opgegroeid. Peter kwam daar wonen in het jaar dat ze allebei naar het Thomas a Kempis College in Arnhem gingen, waar ze in dezelfde klas belandden. Dat was het enige wat ze gemeen hadden en het lag helemaal niet voor de hand dat de twee uiteindelijk zulke goede vrienden zouden worden.

Nils woonde aan de Jonkheer Nedermeijer van Rosenthalweg. Dat klinkt duur en dat was het ook. De vader van Peter – een scheikundige die qua uiterlijk deed denken aan doc Emmett Brown uit de film *Back to the Future* – had een doorsnee huis in een doorsnee buurt gekocht. De jongens ontmoetten elkaar op de eerste dag van de brugklas in het lokaal van meneer Snippe, die Duits gaf en ook houder was van de dubieuze titel ‘meest gehate docent’. Maar dat wisten de jongens toen nog niet. Ze leerden elkaar wat beter kennen op de gang *buiten* het lokaal van meneer Snippe. Door een serie gebeurtenissen waren ze daar terechtgekomen.

Het begon toen Peter tijdens het voorstelrondje aan meneer Snippe had gevraagd of zijn keuze om leraar Duits te worden was gestoeld op de overtuiging dat alleen Ariërs in staat zijn cultuur en wetenschap te bevorderen en of hij zich dientengevolge Ariër voelde. Echt. Dit waren zijn exacte woorden, inclusief 'dientengevolge'. Vervolgens leek het of alle lucht uit het lokaal werd gezogen en daalde er een beangstigende stilte over de leerlingen neer. De huidskleur van meneer Snippe veranderde van asgrauw (zijn gewoonlijke tint) via een soort Trumpiaans oranje naar duivels rood. En ten slotte lukte het Nils, die bewonderend keek naar het rustige en open gezicht van Peter, niet langer om de slappe lach die vanuit zijn buik opkwam, tegen te houden. Wat begon als binnensmonds gegrinnik ging al snel over in een ongecontroleerd geproest. En zo liep de middelbare schoolcarrière van Nils Groenen en Peter van der Laan na de eerste vijf minuten al een smet op, toen een ziedende meneer Snippe hen de klas uit stuurde. Vanaf dat moment fietsten de twee elke dag met elkaar naar en van school en was een hechte vriendschap geboren.

'Ik kan je niet zeggen wat je moet doen,' zei Peter, die Nils nu recht aankeek. 'Maar het zou, denk ik, goed zijn als je wat minder aandacht aan je laptop en telefoon gaf en wat meer aan die fantastische vrouw en kinderen van je.' Hij liet Nils' blik niet los.

'Ik weet het Peet, ik zal mijn best doen. Er is gewoon zo veel gezeik waar ik me mee bezig moet houden.'

'Je moet helemaal niks,' zei Peter simpelweg, waarna de deur naar het balkon openging en Bente haar vader een lach schonk die bij hem zowel een warm als een enigszins schuldig gevoel opriep.

'Kom pap, vandaag gaan we samen skiën!' En dat was wat Nils zou gaan doen.

5

Dat goede voornemens in de praktijk vaak sneuvelen zou later die dag blijken. Maar eerst stonden de mannen op en liepen de royale woonkamer van het chalet in waar de gezinnen Groenen en Van der Laan zich voorbereidden op een dag skiën en snowboarden. Benjamin en Pepijn stonden voor een grote spiegel en probeerden te bepalen op welke manier de combinatie helm-sjaal-skibril er

het meest cool uitzag. De tweeling van Peter en Hanneke zat op de bank broodjes naar binnen te werken, daarbij bewonderend gadegeslagen door Bente, die alles wat de tweeling deed hoogst interessant vond. Kim worstelde met de sluiting van een skischoen en Hanneke propte eten en drinken in een rugzak.

‘Kom op, jongens en meisjes, spullen pakken en buiten verzamelen,’ riep Nils. ‘De piste wacht op ons!’

Wat volgde was een schoolvoorbeeld van desorganisatie dat er verbazingwekkend genoeg toe leidde dat iedereen een kwartier later in de auto’s zat, inclusief de verzamelde ski-uitrusting.

Sinds een paar jaar waren de dorpen Lech, Oberlech, Zürs en Zug verbonden met het skigebied Warth-Schröcken. Hiermee was Ski Arlberg het grootste aaneengesloten skigebied van Oostenrijk geworden en daar gingen ze vandaag skiën.

Vijftien minuten later stonden ze aan de voet van de piste bij de Rüfikopfbahn I, een lift met twee gondels voor 55 personen en één van de vijf startpunten van ‘Der Weiße Ring’, een route door het skigebied van Lech die ze gingen volgen. De twee jongens renden vooruit, hun snowboards onder de arm. Bente zat met glinsterende ogen op de nek van Nils, terwijl die zijn best deed om zowel zijn eigen ski’s als die van zijn dochter niet te laten vallen. De rest van het gezelschap volgde en de grote gestalte van Peter stak er bovenuit. In zijn enorme armen deed een paar felrode ski’s erg nietig aan.

Rond een uur of tien waren ze boven aangekomen, werden ski’s en snowboards vastgeklit en gleeed het gezelschap – de een soepeler dan de ander – richting dal. Nils vertrok als laatste. Hij stond in een zeldzaam moment van geluk te kijken hoe zijn gezin en dat van zijn beste vriend vertrok. De zon op zijn gezicht, de hoge lach van zijn zoons in zijn oren en misschien wel het mooiste: hij kreeg een verliefde blik van zijn vrouw toegeworpen terwijl ze soepel de helling afgleeed.

Toen ging zijn telefoon.

Marcel van der Oever. Mededirecteur van GFG en een van die mensen op deze wereld van wie Nils een aan haat grenzende afkeer had. Al minstens tien keer had hij de man deze week gesproken, maar het leek alsof Marcel het heilige voornemen had om Nils’ vakantie grondig te verpesten met lange onsamenhangende gesprekken die doorspekt waren van Engelstalige managementtermen die meestal kant noch wal raakten. Nils twijfelde of hij zou opnemen. Mis-

schien was het iets dringends. Maar toen hij weer de heerlijke blik van zijn vrouw voor zich zag, drukte hij het gesprek weg, stopte zijn telefoon terug in z'n ski-jack en gleed weg. Voor even was hij vrij, voor even trots op zichzelf. Het juiste besluit. De telefoon begon opnieuw te trillen in zijn jaszak, maar Nils skiede verder. Weg van zijn werk, weg van een knagend schuldgevoel. Achter zijn vrouw en kinderen aan.

6

‘Verdomme. Hij drukt me gewoon weg!’ De man staaarde verbaasd naar de telefoon in zijn hand. Marcel K. van der Oever, commercieel directeur, succesvol *serial entrepreneur, executive* en, in zijn eigen woorden, een man voor wie *action key* was. *Onward looking* en *policy driven*.

‘Godver-de-godverdomme.’ Hij gooide zijn telefoon op de vergadertafel en keek zijn twee collega’s aan alsof hij nu pas doorhad dat ze er waren. Ze zaten in de grote vergaderruimte op het hoofdkantoor van GFG in Arnhem. Marcel aan het hoofd van een lange, houten vergadertafel. Die tafel was een ontwerp van Nils die hem twee jaar geleden had gemaakt in zijn spaarzame vrije tijd. Hij was beeldschoon, en bestond uit gelaagd eikenhout tot aan de vloer waardoor hij leek te zweven in de ruimte. Links van Marcel zat Ingrid Faber, financieel directeur. Rechts van hem, met achter zich een grote glazen wand die fantastisch uitzicht bood op de Rijn, zat Richard Wijchers, manager operatie. Samen met Nils vormden ze het managementteam van GFG, al was de term ‘team’ gezien de sfeer aan tafel op dat moment ver te zoeken. Dat was niet voor het eerst.

‘Hij heeft vakantie, Marcel, gun hem zijn vrije tijd. We kunnen het deze week prima zonder Nils af,’ zei Ingrid, die door de medewerkers van GFG steevast met ‘mevrouw Faber’ werd aangesproken. Niet omdat de sfeer in het bedrijf zo formeel was of omdat ze het zelf eiste. Zelfs niet omdat ze de echtgenote was van Jeanine Faber, die wethouder van economische zaken in Arnhem was en wiens naam ze na hun huwelijk had aangenomen. Van origine heette ze Futselaar en haar huwelijk had ervoor gezorgd dat ze eindelijk afscheid kon nemen van die verschrikkelijke naam. Nooit meer zou iemand haar grappend Ingrid Prutselaar noemen. Ze noemden haar bij haar achternaam omdat ze datgene